

ע ו ר

ע ו ט ף

ו צ ף

ע ו ר
ע ו ט ף
ו צ ף

הגלריה העירונית לאמנות
מרכז התרבות ע"ש מ. סמילנסקי, רחובות

אוצרת ומנהלת הגלריה: אורה קראוס
סאונד: Jee Hui Chang & Ziuk Hwang - Guitaris, Sung Woon - Producer

קטלוג:
תרגום מאנגלית לעברית: רותי אסולין
עריכה לשונית אנגלית: יהודית אפלטון
תרגום מעברית לאנגלית: מרים טל
צילום העבודות: יגאל פרדו
עיצוב והפקה: דנה ודן

נדפס בע.ה. הדפסות, דצמבר 2016
© כל הזכויות שמורות

בתמיכת משרד התרבות והספורט, מנהל התרבות, המחלקה לאמנות פלסטית
שגרירות קוריאה בישראל
עיריית רחובות, החברה העירונית רחובות לתרבות, ספורט ונופש

ג'י הוואי צ'אנג, מיצב ווידאו, הגלריה העירונית רחובות, דצמבר 2016

”[...]‏ נולדנו פֿעוּרִי פֿה בצעקה

תואמת לזעקתה של אמא

כאב עם כאב

אקורד שלם של

ניתוק והשתאות

פירווד וייחוד

לא שניים

ושם, בדם ובצעקה

שיעור ראשון:

שק נבקע

רחם נפתח

חבל ניתק [...]

^{כך שמעתי, יעקב רז, עמ' 37}

עור עוטף וצף / אורה קראוס

הרחם הוא החלל היצירתי של האשה, בו מתגבשים תאים עד לכדי היווצרותה של היצירה הגדולה מכל - האדם. הרחם הוא סמל לחלומות היצירתיים של האשה, ולכן ניתן לתארו כמרחב מוגן השופע חיות ותשוקה, תשוקה ליצור, לבטא ולפרוח. האדם בחייו מונע בין הגעגוע לעבר, לבין החלום על העתיד. החלום לעתיד נטוע אי שם בעברנו, והגעגוע כמו החלום נטוע בנקודה מן העבר, בהיסטוריה שמתחילה, מרגע היווצרות העובר ועד ללידה. רגע זה מלווה בזעקה ובכאב עם הניתוק של חבל הטבור והגלישה החוצה לאוויר העולם. בלידה חל המהפך בעולמו הפנימי של העובר שמשתנה מקצה לקצה. מהרגע שהחליק לעולם הוא נדרש לפתח כוחות וכישורים שיעזרו לו בהמשך להתמודד עם סביבה בלתי ודאית לחלוטין שאינה תמיד מוארת ומוגנת. ניתן להניח כי כוח מרכזי שדוחף את התינוק מרגע לידתו הוא הדחף לחזור לרחם, או להתחיל ליצור לעצמו תנאים הדומים לאלו שהיו ברחם. הרצון לחזור לאותו גן עדן נובע מהרצון לחוות שנית את פנטזיית השהייה ברחם המגן והחם.

ייחודו של אמן הוא ביכולת לברוא עולם. עולם דמיוני משלו, בו הוא מתנתק מהמציאות, ומתחיל לבנות בידיו את הפנטזיה, את החלום. ליצירה המוגמרת יצטרפו גם צופים אנונימיים לצפיה במעשה בריאתו.

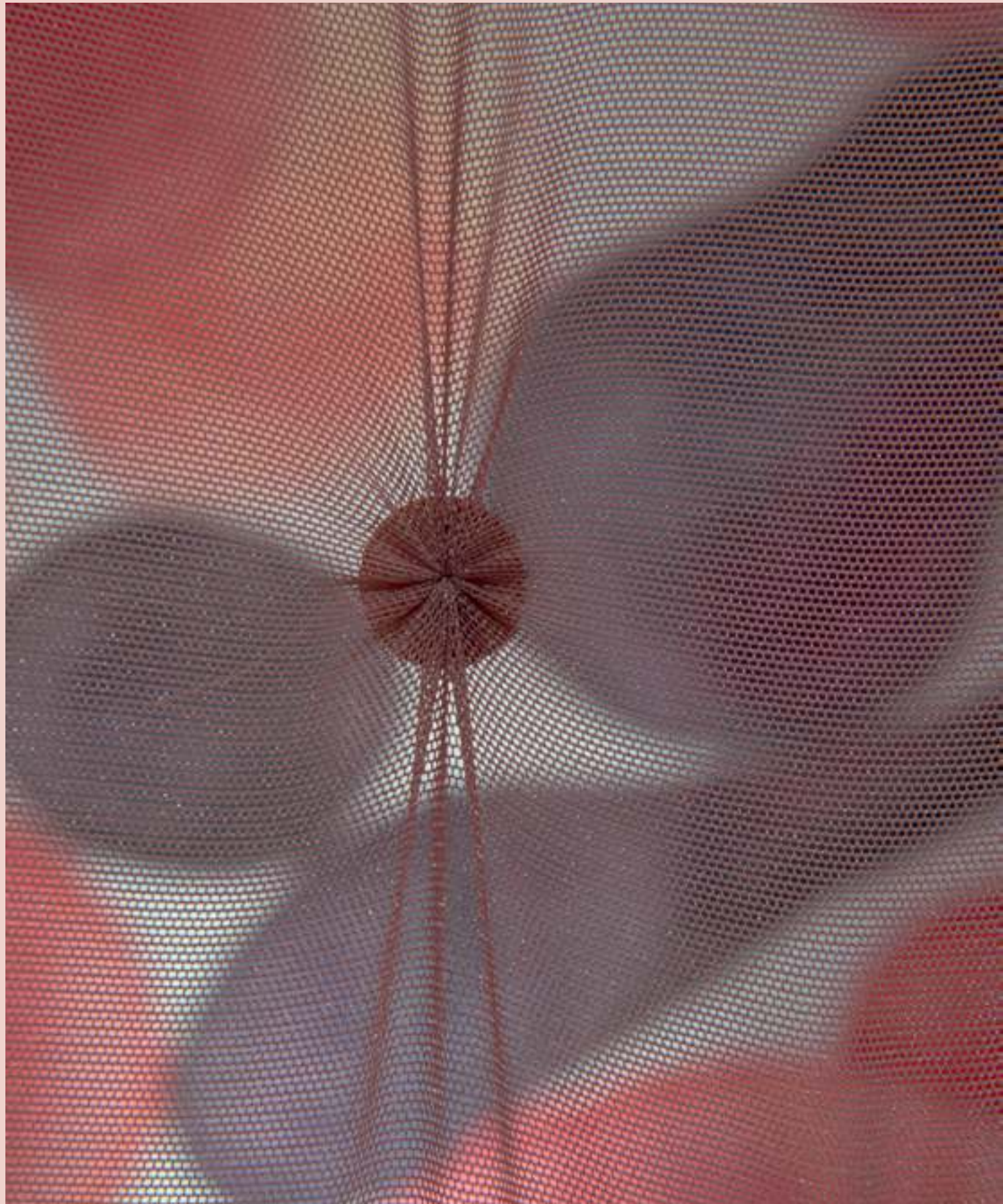
האמנית הקוריאנית **ג'י הוּאי צ'אַנג**, בחרה בפנטזיה. היא לקחה על עצמה את כל הסיכונים האפשריים, ויצאה לדרך ארוכה מסאול לרחוֹ-בות, כדי לממש את אותה פנטזיה מיוחלת.

צ'אנג בנתה מיצב המייצג חלק פנימי של גוף האישה הוא 'הרחם', וחלקים ממרכיביו. הדימוי שנולד אינו מזכיר שום רחם שמוכר לנו מצילום ריאליסטי, או מדימות. 'רחם' זה הוא ייצוג של הראייה החזוֹ-תית האניגמטית של צ'אנג.

'הרחם' שכמו צף, ועוטף, עשוי מיריעת בד רך ונעים למגע בצבע עור ורדרד בהיר ושקוף. יריעת הבד נמתחה לרוחבו וגובהו של כל החלל בעזרת חוטים מתוחים לכל הכיוונים הקשורים אל מסמרים שנקבעו בקירות החלל. החלל הופך למעין מערה שקופה, מוארת למחצה המכילה את הנכנס אל תוכה, ומשמשת כמקום להתכרבל בו. חלל מרכזי זה הוא המתווך בין שני חלקיה הנוספים של הגלריה. ביציאה מפתחו של 'הרחם' נכנסים אל חלל המכיל כדור שחור מאיר שעשוי ממגזרת נייר של דימויי זרע וביצית, הצמודים זה לזה.

צלו של הכדור השחור משתקף על קירות החלל וממלא את הריק בצללים של תאי הזרע והביצית.

ביציאה מפתחו השני של 'הרחם' נכנסים אל מיצב סאונד אינטרא־קטיבי שבו נשמעים פעימות וצלילים, שהפיקו Chang ונגן הגיטרה Hwang, בנימה אסייתית טיפוסית. הדימויים המוקרנים על הקיר הן כדוריות דם הנעות בתזזית לכל הכיוונים, אלה המפיחות חיים באפם של יצורים חיים. תנועת הכדוריות על גבי המסך, בליווי הסאונד המדהדד, חותמים את המערכת המחזורית המהודקת במיצב של ג'י הוּאי צ'אַנג.

עור עוטף וצף / **ג'י הואי צ'אנג**

מאת: יאון שים צ'ונג [Yeon Sim Chung],

פרופ' חבר, אוניברסיטת הונגיק [Hongik], סאול, קוריאה

ג'י הואי צ'אנג היא אמנית היוצרת בסאול. היא למדה בבית הספר לאמנות חזותית בניו יורק ובאוניברסיטת הונגיק בסאול. ב-2015 הוזמנה לתכנית שהות אמן בחסות Cité Internationale des Arts בפריז, לאחר שנבחרה על ידי קרן GANA לאמנות הפועלת בקוריאה.

הואי-צ'אנג היא אמנית מולטימדיה המשתמשת בטכניקות מגוונות, החל מציור ומיצבַי תלת-מימד וכלה במיצגים. השימוש שהיא עושה במגוון של אמצעים אמנותיים מבוסס על הביטוי החזותי של ״המפגש בין הגוף הפיזי והתשוקה האנושית״ ועל עצם ״הקשר״ בין שני גורמים המנוגדים זה לזה. זהו מאפיין של עבודותיה מראשית הקריירה האמי-נותית שלה ועד לתערוכה שהציגה לאחרונה בפריז.

תערוכות היחיד שהציגה לראשונה ב-2008 נקראו ״מאבק מתוק 28״ ו-״נצנוץ מהבהב״; הן הוצגו, בהתאמה, בגלריה SOOP וב-Art Café Sam, שתיהן בסאול. הנושא של עבודותיה המוקדמות תואם את הנושא של העבודות שיצרה בניו יורק, תחת הכותרת: ״סדרת אוק-צ'ון.״ Ock-Chun הוא שםם של ממתקים קוריאניים מסורתיים. הפירוש המילולי של ״Ock״ הוא ״חרוזים״ באותיות סיניות, ו-״Chun״ פירושו ״אביב״ או ״פרץ של אנרגיה.״ הכותרת ״ממתקים ומגדנות״ מייצגת את תנודות התשוקה האנושית העולה ויורדת ואת ההשפֵעות הטבעיות המביאות להתנוונות הגוף. הכותרת ״לשון״ [Tongue] מייצגת אף היא את המציאות של שגרת החיים.

בניו יורק, צ'אנג השתמשה גם בגופה שלה במיצג המבטא את קיומה בארץ זרה. כאן החלה גם לחקור את קשרי הגומלין בין זהותה כאמנית-אישה ובין זהותה כאמנית בארץ זרה היוצרת אמנות חזותית. החיפוש של צ'אנג אחר זהותה הנשית ניכר לעין במיצגים שלה ובסדרת ה״ממתקים,״ ואילו בשובה לסאול היא החלה ליצור את סדרת ה״טבע.״

באותה תקופה ציוריה של ג'י הואי צ'אנג ביטאו באופן ישיר יותר התבוננות ומדיטציה ששיקפו שלוה והשראה ״נשגבת.״ אף כי אלה הם ציורים מסורתיים יותר, דו-מימדיים, צ'אנג הציגה אותם עם אפקטים של מסך, ששיוו להם נופך מופשט יותר, אך האפקטים החזותיים מתחלפים בהתאם למיקום שממנו מתבוננים בהם. היצירות משתנות מרגע לרגע, בהתאם למיקומו של הצופה בגלריה. הבחירה של צ'אנג לחיות בניו יורק נועדה לטפח את הווייתה כאמנית, ובשובה לקוריאה היא נדרשה לתקופת הסתגלות. דומה שבתקופה זו ״הטבע״ שפגשה היה כעין חור שחור ששאב אליו את הנפש שלה. בחור השחור הזה היא למדה להתמודד עם אובייקטים ועם אנשים באופן רגוע ונינוח יותר.

כותרת התערוכה הנוכחית של ג'י הואי צ'אנג בגלריה העירונית של רחובות היא ״עור עוטף וצף,״ והיא משלבת את התעניינותה האמנו־תית בגוף הנשי יחד עם התעניינותה ביחסים שבין הפרט והחברה. התערוכה מצביעה על המכלול הסביבתי של גוף האישה או שטח הפנים של העור העוטף אותו. בד בבד, הגוף עצמו משתקף מבעד לתנועות העיטוף, החיבוק וההתכרבלות, בעודו צף בחלל היקום.

הקומפוזיציה של המַצבים הפיסוליים ערוכה בשלושה חללים: **בחלל השני** של הגלריה צ'אנג קבעה יריעות בד בצורת סככות, מערות או רחם האישה. העור הבלתי מוחשי וחסר הצורה מקיף את כל הגלריה בעוד שפני השטח של הבד קבועים בסיכות אל קירות הגלריה. הצבע של פני השטח דומה לצבע האפרסק של עורה, מאוד פגיע ומפושט ונתון לאור טבעי ולצללים. צורת הרחם או פְנים הגוף הנשי הופכים את הגלריה למקום שמתרחשת בו בריאה חדשה, שבו קהלים מסוגים שונים יכולים להיפגש בחלל סגור ודמוי אוהל. זה מזכיר במידת מה את האופן שבו מיכאיל באחטין תיאר את פעולתו של גוף חדש בספרו **ראבלה ועולמו**¹. אופן הפעולה הגרוטסקי של גוף משתנה וחסר צורה, וליתר דיוק - פעולה זו בתוך גוף האישה, יכול להוליד גוף חדש בגוף אנושי זה, הדומה בצורתו למערה. הגרוטסקה בדמותם של עיוותים נושאת משמעות היסטורית, תיאורטית, וביקורתית, וגילוי ארמון הזהב [הדומס אוריאה] של הקיסר הרומי נרון במאה ה-15 הוליד את המושג ״גרוטסקה״ [במקור ״של מערה״ ולכן שונה מן השימוש הנוכחי במושג]. מנקודת מבט ביקורתית חדשה, כפי שתיעדה זאת חוקרת תולדות האמנות ניקול דקוס [Nicole Dacos] בחיבורה La Découverte de la Domus Aurea et la formation des gro-tesques à la Renaissance². החלל המימי של צ'אנג, דמוי הרחם, מזכיר לנו את הפעולה של גוף האישה הגרוטסקי, שבתוכו נוצר ונחוה גוף מסוג חדש. אף כי עבודותיה של צ'אנג משתנות בכל תערוכה, היא מנסה לגלם את הפוליטיקה והזהויות של גופה שלה על ידי שימוש בממתקים ובעוד חומרים פגיעים כגון בדים. במילים אחרות, אצל בחטין ודקוס, המושג ״גרוטסקי״ הוא בבחינת פרשנות שמאפיינת לידה של גוף חדש.

החלל הפנימי מעורר אינטימיות ואימה קלאוסטרופובית בעת ובעונה אחת. אבל בפתיחתו כמו אוהל, הצופים יכולים לנוע בחופשיות בתוך המיצב, כמו בחלל ביניים. בד בבד, חוויות המישוש, הפיזיות או המי־ניות המשתקפות מבעד לרעיון העור/פני השטח בעבודותיה של ג'י הואי צ'אנג יוצרות מרקמים שנראים כפייתיים כפי שקורה גם ביצי־רותיהם של Yayoi Kusama ואמנים שעובדים עם אשליות אופטיות חזותיות באמנות עכשווית בכל סוגי המדיה.

המיצב עשוי רק ממתחת גומיות ובד לייקרה; כל מטבע עטוף בסבך של חוטים וקשור למסמרים על הקיר בעזרת הגומיות. וילון דמוי אוהל חוסם את המציאות האמתית ואת זו האידיאלית. הפְנים חמים ונעים ומחזיק את הכול כאילו בתוך הרחם או בחיק האֵם. זאת בעוד שישנה מציאות אמתית שהיא אלימה ואכזרית, שממנה אנו מנסים להימנע. צ'אנג יצרה בעבר מיצבים שכרכו יחד גם את המצוי וגם את האידיאלי. אך בתערוכה הנוכחית היא מביאה את החיבור הזה אל הגוף האנושי ומנסה לכלול בכך גם את החשיבה של המזרח [האסייתינ], ולפיכך מציגה את האוהל כגישה הרואה בחיים סוג של מסע, נקודת מוצא של יחסים בין בני אדם ועזיבת ראשיתו של העולם המתרבה בעצמו באופן ספונטני.

האפקטים האינטימיים מתרחשים **בחלל הראשון**. תנועת הקהל עשויה להזכיר את האופן שבו הייתה האמנית יכולה לעצב בדקדקנות מסע בחלל החיצון. חלל זה מדמה את חלל הביניים של העולם; כפי שמנסחת זאת האמנית, מוליד את הדו-קיום שבו האידיאלי מחלחל לתוך חיי החולין, ובד בבד מוליד את המפגש המידי בין כל ההוויות הקיימות. חלל מזכיר לי את נקודת המפגש שבה זהויות שונות מגלמות צורות חיים חדשות, החלl מהווה גם את הנקודה שבה כל מה שנכלל בה קשור בקשרים של ״תלות הדדית״ ושל ״יחסי גומלין.״ האפקט הזה מרמז על ״ריק״ בודהיסטי, שאינו בבחינת ״חוסר כל.״ אם נחשוב על המילה Sunyata, שהיא המילה המקורית המסמנת את המושג ״ריק״, הרי שהחלל יעלה בעיני רוחנו את חדר ה-Sunyata, כלומר, ״פתיחות ודו-קיום מתוך הבנה.״ זוהי המטפורה המיוצגת על ידי האובייקטים התלויים והחלקים השונים של המיצב. האווירה האופפת את המיצב היא פואטית, יש בה הבלחות ותחושת ציפה ואי־טימיות. צורות האובייקטים והרקע הסובב אותם מייצגים שני גורמים מנוגדים ויוצרות גוף כלאיים בורא.

זרע יוצא מהחלל הראשון של התערוכה ופוגש ביצית במהלך מסעו. המפגש מהווה חלל רגוע שבו נוצרים חיים ונוצר סיפור חיים חדש. אף כי נראה שהחלל ריק ורגוע, זהו מקום שבו מתהווים קשרי קיום באמצ־עות קונפליקטים עזים. כל חלל בתערוכה אמור לעורר את הדפוס ואת המקצב של החיים שלנו במפורש. באחד הראיונות עם האמנית, היא אמרה שהיא למדה על תהליך השתלת הזרע בביצית וחקרה את תורת הצ'אקרות ההודית שמסבירה את זרימת האנרגיה, כדי לייצר דפוסים מסתוריים וצורות של צללים עבור הסיפור. לסיפור הזרע והביצית יש משמעות מעבר למשמעות המילולית, והיא שתופעות של איחוד כוחות מתרחשות בין גורמים יריבים שסרים לְמְרות שונה זה מזה.

בחלל השלישי של הגלריה ג'י הואי צ'אנג הציבה דימויים אינטראק־טיביים בתנועה. בחלל זה הקהל יכול לחוות את המרחב עצמו כאתר המכיל את חמשת החושים וכך נוצר מרחב של ״ספיגה״ ו״טבילה.״ המשמעות היא מרחב של ״Pratityasamutpada״ בסנסקריט, שמשמעו המילולי הוא ״שכל דבר נובע מדבר אחר והכול תלוי בהכול.״ אף כי מונח אזוטרי זה נשמע מסובך, זהו מושג יסוד להבנת יחסי הגומלין בין בני אדם ובין עולם החפצים/הסביבה. אכן, צ'אנג אינה מנסכת רעיון זה במישרין, אבל המונח משקף את ״מערכת היחסים״ שמו־פיעה פעם אחר פעם בעבודותיה. חפצים ובני אדם מתמזגים לישות אחת על ידי כך שהם לובשים זה את צורתו של זה. תהליך ההתמזגות מודגש על ידי כך שהצופה חווה באופן ישיר תקשורת אינטראקטיבית כגון עבודות סאונד. המפגש בינינו ובין עולם הדומם נמצא גם בעבו־דותיהם של אמנים קוריאנים נוספים בני-זמננו, המדגישים קיומיות וקשרי גומלין (למשל בעבודותיו של Ufan Lee, ובעבודותיהם של אמני המונוכרום Park Seo-bo ו-Ha Chong-hyon), וזה היה הרעיון העיקרי בתנועת האוונגרד הקוריאנית משנות השישים של המאה העשרים. עבודותיה של ג'י הואי צ'אנג משקפות בבירור מגמה זו של האמנות הקוריאנית העכשווית. עבודותיה שונות כמובן מהסגנון הציורי של אמני המונוכרום הקוריאניים, אבל הן משקפות את העניין העכשווי שמגלים אמנים קוריאנים למשל ברעיון של חפציות וגופניות, במפגש הפנומנולוגי שבין הצופה והחפצים ובין פמיניזם או נשיות. יחד עם נושאים אלה, כל האובייקטים או ההוויות הקיימות מתקיימים זה לצד זה וקשורים זה בזה. על ידי יצירת מיצבים תלויי מקום האמנית ניסתה להתמקד במרחב שבו כל היצורים החיים נפגשים, מתנגשים ומתפייסים, ובוראים יציר חדש.

במיצב הסאונד האינטראקטיבי נשמעים קולות הגוף האנושי, אותם הפיקו האמנית ואמן הגיטרה Ziuک Hwang, בטכניקה של פריטה באצבעות על מיתרי הגיטרה. הצלילים המהדהדים באולם התערוכה מזכירים את פעימות לבה של אֵם ומעניקים יציבות ונחמה כאילו האולם הוא רחם. לדידה של ג'י הואי צ'אנג, חלל תערוכה כזה נתפס כחלל נע המאפשר לצופה לחוות באופן בלתי אמצעי את הרחם, והסמליות המובלעת היא זו של בריאת חיים. דומה שלתפיסתה של האמנית, התערבות, רוחניות והתגלות של חוויות חושיות מודחקות הן בבחינת כורח. אלה מתהוות בחמימות ביתית, בגוף הנשי וברחם , ועוטפות כל מה שקיים בחלק זה, בו מתקיימים יחדיו, אלה לצד אלה, רעיונות מגוונים ושונים - על החיים ובכלל.

לכן, ״העור העוטף והצף״ של צ'אנג נובע מחוויותיה האישיות אך מתפשט ומשקף את האופן שבו היא רואה את החוויות הקולקטיביות הסוציו-פוליטיות הן בסאול והן בניו יורק.

^[1] Mikhail Bakhtin, Rabelais and His World (Bloomington, IN: Indiana University Press, 1984)

^[2] Nicole Dacos, La Découverte de la Domus Aurea et la Formation des Grotesques à la Renaissance (London: Warburg Institute, 1969)

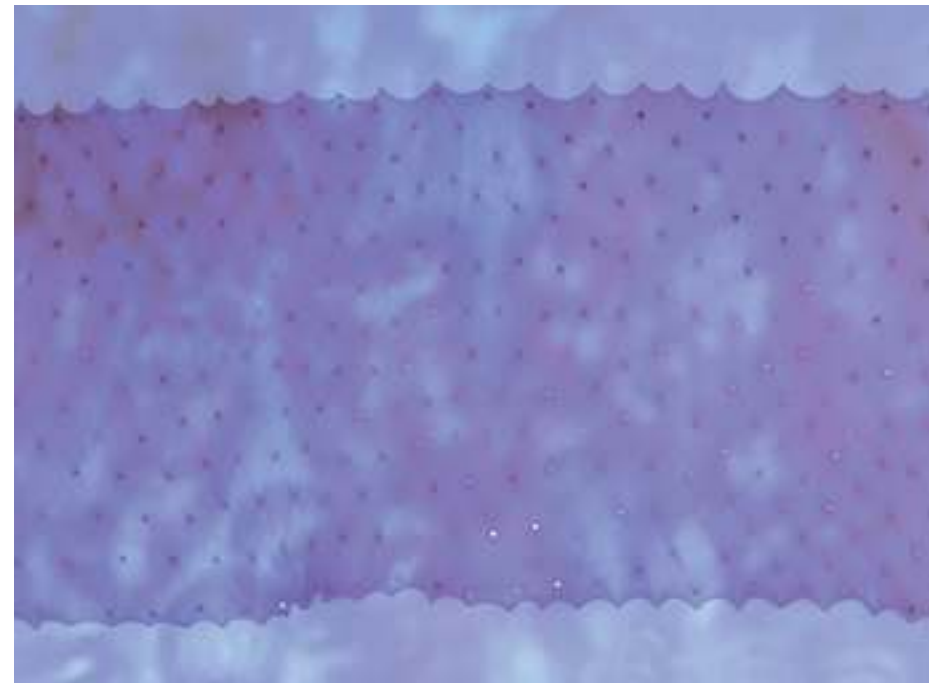
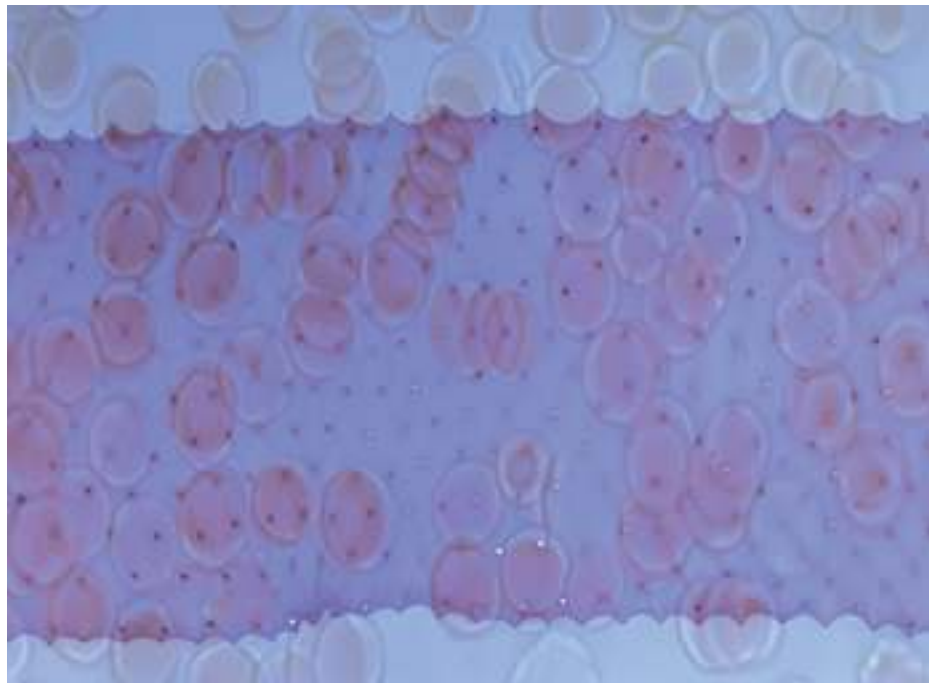
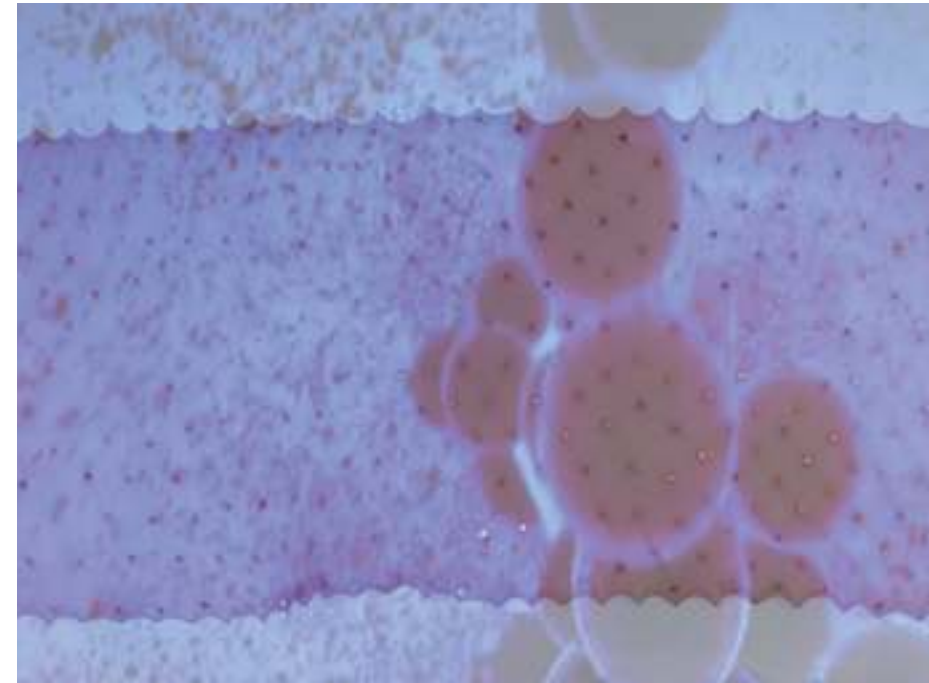
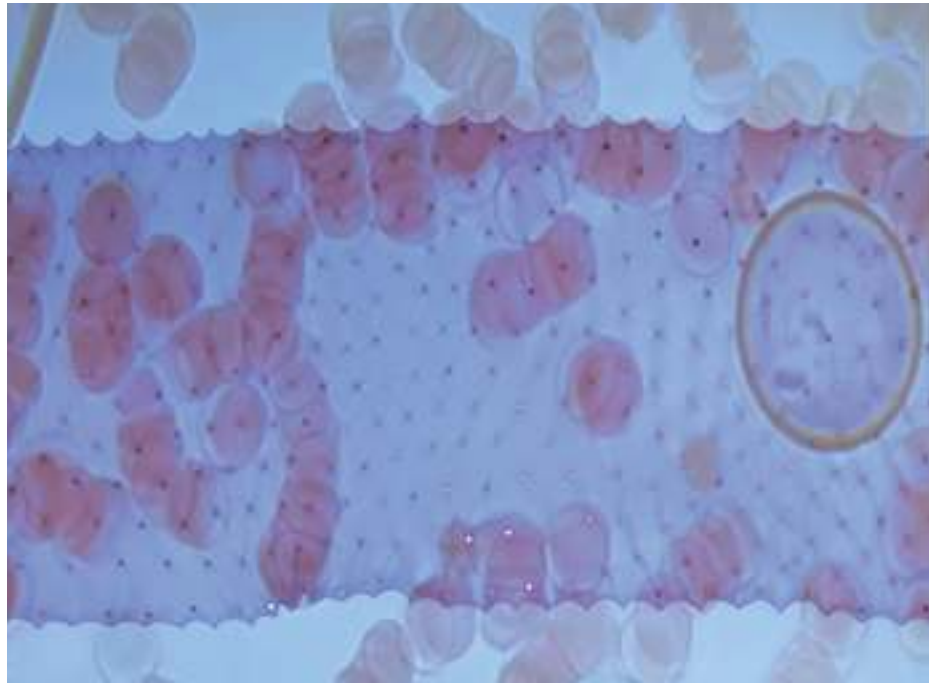

Embracing and Floating Skin / Jee Hui Chang

Yeon Shim Chung, Associate Prof., Hongik Univ., Seoul, Korea

Jee Hui Chang (b. 1981, Korea) is a Seoul-based artist, who studied at the School of Visual Arts in New York and Hongik University in Seoul; she was recently awarded a residency at the Cité Internationale des Arts, Paris (2015), sponsored by the Gana Art Foundation, Korea. The artist employs multi-media, ranging from painting and three-dimensional installations to performance, utilizing many different artistic media and forms. Chang has depended on the visual idioms of “the intersections of the physical body with human desire” and the very “relationship” between two different opposing elements. This has been apparent from her early works through her recent exhibition in Paris.

Jee Hui Chang’s early solo exhibitions in 2008 were entitled “28 Sweet Struggle” and “Sparking Twinkling,” held respectively at Gallery Soop and Art Café Sam, both in Seoul. The theme of her early works corresponds to the “Ock-Chun” series created in New York City. “Ock-Chun” refers to traditional Korean sweets or candies (*ock*, beads in Chinese characters; *chun*, Spring, or getting energy). The title “Candy and Sweets” represents fluctuating human desire and the natural effects bringing about bodily decay. The title of another exhibition, “Tongue,” was also employed to represent the reality of ordinary life.

In New York, Chang also used her own body as a site of performative effects to evoke her own existence in a foreign land. This also initiated her own inquiry on the interrelationship between her identity as a woman artist and a foreign visual artist. While Chang’s quest for her own identity in relation to “femininity” is easily recognizable in her performance pieces and in the “Sweet” series, after her return to Seoul she began with a “Nature” series.

During this period, Jee Hui Chang’s paintings expressed observation and meditation reflecting peace and the “sublime” more directly. Although these paintings are more traditionally two-dimensional, Chang displayed the works with a screen effect. In this way, her works are more abstract, but the effects visually change every moment, depending on the viewer’s location in the gallery in relation to the work. Although moving to New York was a choice she made to continue to nourish her life as an artist, returning home to Korea required adjustment. Throughout her period of adjustment, I think the artist encountered “Nature” as a “black hole” absorbing her soul; in this black hole she learned to face objects and people in a calmer, more comfortable way.

“Embracing and Floating Skin,” Jee Hui Chang’s current exhibition of works at the Rehovot Municipal Art Gallery, Rehovot, Israel, combines her artistic interests in the female body and the relation of the self to society. The exhibition evokes an entire environment of the female body or the surface of the skin. At the same time, the body itself is seen in the gestures of embracing, hugging, and cuddling while floating in the world.

The sculptural installations are composed in three spaces; in the **second space** of the gallery, Chang has installed textile pieces in the form of shelters, caves, or human wombs. The intangible and “formless” skin encircles the entire room, while the surface of the textile is pinned and fixed to the wall of the gallery. The surface resembles the artist’s own peach-colored skin, so vulnerable and pervasive with natural light and shadow. In the form of wombs, or the interior female body, this gallery gives rise to a new engendering site, where a number of different audiences can meet in the closed tent-like space. This is somewhat similar to the way Mikhail Bakhtin described the operation of a new body in his book, *Rabelais and His World*¹ By explaining the bodily changes in the grotesque body, more specifically in the female body, a new body can be generated in the cave-like human body. The grotesque in the form of deformations carries historical, theoretical, and critical meaning. The discovery in Rome of Nero’s *Domus Aurea (Golden House)* in the fifteenth century gave rise to the term “grotesque” (literally “of a cave”) from a new critical perspective, as documented by Nicole Dacos². Chang’s womb-like fluid space reminds us of the operation of the “grotesque” female body in which a new type of body is formed and experienced.

Although Chang’s work varies in each exhibition, the artist has attempted to embody her own body politics and identities by using sweets and vulnerable materials such as textiles and the like. In other words, the grotesque, as interpreted by Bakhtin and Dacos, bears the characteristic which informs of a birth of a new body, an interpretative aspect that embraces all a female body, the warmth of the womb and even the architectural and protective nature of “home” in Jee Hui Chang’s works.

The interior space evokes both intimacy and fear of claustrophobia. But by opening up the space like a tent, viewers can move freely within the installation, as a mediating space. At the same time, the tactile, physical, or sexual experiences seen in the idea of skin/surface of Jee Hui Chang’s work produce obsessive textural results, as was found with Yayoi Kusama and artists who work with optical visual illusion in contemporary art in all media.

This installation consists of the tension of elastic bands and spandex fabric: individual coins are entangled by threads and

tied to nails on the wall by the elastic bands. A tent-like curtain comes across the real and the ideal. The interior is warm and cozy, holding everything as if it were in the womb or nestled in a mother’s breast. Previously, the artist made similar installations which straddled “Real and the Ideal.” In this exhibition, however, Jee Hui Chang brings such straddling into the human body and tries to incorporate the contemplation of the East. She thus displays the tent as embodying the attitude that life is a journey, with the tent as the site of the commencement of human relations and the point of departure from the beginning of the world, which has spontaneously been self-generating since its creation.

The “formless” and cave-like intimacy take place in Jee Hui Chang’s installation works in the **first space** of this exhibition. The movement of the audience is almost the way a space journey could be meticulously designed by the artist. This space functions as the mediation room for the many different opposing elements, creating the middle-ground of the world. It is the “In-Between Space,” as the artist phrased it, generating the interpenetrating coexistence of the Ideal with everyday life (the Real) on one level and the instant encounter of all different existences. The room reminds me of a meeting point where various identities embody new forms of life. The space also acts as a point where everything within this mediated gallery is “interdependent” and “interrelational.”

The space evokes the operation of Buddhist “emptiness,” which is not meant to be “having nothing at all,” but instead suggests “Sunyata” the original word for “emptiness,” but which denotes “openness and understanding coexistence.” The metaphor for this subject matter is represented in the hanging objects and installation pieces. The ambience is poetic, flickering, floating, and intimate. The positive and negative forms represent two different opposing elements, producing the hybrid engendering body.

A sperm departures from the first space and encounters an egg during its journey. This meeting is a tranquil space of the emergence of life and a new history. Although it seems to be empty and peaceful, it is a place which establishes relations of existence by intense conflicts. Each exhibition space is meant to evoke the pattern and rhythm of our life explicitly. During an interview, the artist said that she had studied material about implantation and learned about the chakras, the flow of energy, in India, in order to produce mysterious patterns and forms of shadow for the story. The story of sperm and egg goes beyond its literal implication; rather, it implies a nature of convergence among conflicting and heteronomous elements.

In the **third space**, Jee Hui Chang has installed interactive moving images. In this gallery, viewers can experience the space itself as a site of the five senses in order to make a space of “absorption” and “immersion.” It signifies a space of “Pratityasamutpāda,” which is the Sanskrit word for “dependent arising”, or “dependent origination.” Although this esoteric term sounds complicated, it is a crucial concept for the interrelationship between human and objects/ environments. Indeed, the artist does not appropriate this idea directly, but the term shows the “relationship” which continually appears in the works of Jee Hui Chang. Objects and humans become a unity by becoming each other. This becoming is emphasized by allowing the viewer to directly experience interactive communication, such as in the sound works.

The encounter between the viewers and the objects also can be found in the works of Korean contemporary artists who emphasized existentiality and relationality (such as Ufan Lee, and Monochrome artists Park Seo-bo and Ha Chong-hyon), the main concepts of the Korean avant garde of the 1960s. The works of Jee Hee Chang conspicuously reflect this tendency. Of course, her works are quite different from the painterly style of the Korean Monochrome artists, but Jee Hee Chang’s works do include current issues of interest to Korean artists, such as objecthood and corporeality, a phenomenological meeting between the spectator and objects, and feminism or femininity. Along with these interests, all objects or existences are coexistent and interrelated. By creating the site-specific installations, the artist has attempted to focus on the space itself, the space in which all living organisms meet, collide, and reconcile, producing a new body.

The interactive sound installation, based on the sounds of the human body, was produced by the artist and the finger-style guitarist Ziuk Hwang. The sounds resonating in the hall remind us of a mother’s heartbeats, providing stable comfort as if the room is a womb. To Jee Hui Chang, such exhibition space is believed to be a moving space which directly allows the spectator to experience the womb and implies a symbolic meaning of the formation of life. The artist appears to take the concepts of intervention, spirituality and revelation of oppressed sensational things as imperatives. These come into being in a cozy house, the female body, and the womb embracing everything within the mobile exhibition space. In this space, different ideas about our life and others’ lives coexist.

Chang’s “embracing and floating skin” stems from her own personal experiences but expands to her own mirroring of sociopolitical collective experiences both in Seoul and in New York.

¹ (Mikhail Bakhtin, *Rabelais and His World* (Bloomington, IN: Indiana University Press, 1984

² Nicole Dacos, *La Découverte de la Domus Aurea et la Formation des Grotesques à la Renaissance* (London: Warburg Institute, 1969)

“ [...] We were born open-mouthed shouting
matching the mother’s cry
pain with pain
a complete chord of
detachment and awe
separation and distinction
not two
and there, in blood and cries
first lesson:
a sack is breached
a womb is opening
a cord detached [...]

So I’ve heard, Yaakov Raz, p. 37

Embracing and Floating Skin

The womb is a woman’s creative space, in which cells conjoin and produce the greatest creation of all – a human being. The womb is the symbol of women’s creative dreams, and therefore it may be described as a secure space abounding in liveliness and passion, a passion to create, express, and flourish. In life, people drift between a longing for the past and dreams for the future. Dreams for the future are rooted somewhere in our past, and in similar manner, longing is rooted in some point in the past, in history that begins from the moment the fetus is created until birth. This moment is accompanied by cries and by pain, when the umbilical cord is severed and the fetus glides into the world. During birth the fetus experiences a turnabout in its inner world which changes radically. From the moment it glides into the world, it must develop strengths and skills that will help it cope with a thoroughly uncertain environment later on, an environment that is not always clear-cut and secure. We may assume that a main force that drives the infant from the moment of birth is a desire to return to the womb, or to begin to create for itself conditions that are similar to those it had experienced in the womb. The desire to return to that paradise derives from a desire to experience the fantasy of living in the warm and sheltering womb once again.

The uniqueness of artists lies in their ability to create a world, a utopian world of their own, in which they sever themselves from reality and begin creating a world of dreams and fantasy. The completed work of art will be joined by anonymous spectators who gaze at the creative work.

The Korean artist, Jee Hui Chang, has chosen fantasy. She took upon herself all possible risks, and set out on the long journey from Seoul to Rehovot, in order to realize that longed-for fancy.

Chang decided to build an installation that represents the inner part of women’s bodies, the ‘womb,’ and some of its components. The image produced is not reminiscent of the womb which we know from realistic photographs or images. This womb is a representation Chang’s enigmatic visual gaze.

The ‘womb’ floats and envelops. It is made of a piece of light pink transparent skin-colored soft and pleasant fabric. The fabric was stretched over the length and width of the entire space, with taut strings reaching in all directions, tied to nails driven into the walls. The space becomes a kind of transparent cave, partially lit up, that contains everyone who enters, and serves as a place to nestle in. The main space acts as an agent between two additional parts of the gallery. Upon leaving the opening of the ‘womb’ we enter a space that contains an illuminating black ball made of papercuts of images of sperm and ovum, attached to one another. The silhouette of the black ball is reflected on the walls and fills the space with shapes of sperm and ovum.

Upon leaving the second opening of the ‘womb’ we enter an interactive sound installation in which we hear voices, heart beats, and sounds, which Chang and Hwang, the guitarist, produced, echoing typical Asian tones. The images screened on the wall are blood corpuscles that move frenetically in all directions and give life to living creatures. The movement of the corpuscles on screen, accompanied by sounds, complete the tight cyclic system of Chang’s installation.

Ora Kraus

Rehovot Municipal Gallery
Smilenski Culture Center

Curator and gallery manager: Ora Kraus
Sound: Jee Hui Chang & Ziuk Hwang - Guitarist, Sung Woon - Producer

Catalogue:
English to Hebrew translation and Editing: Ruti Assouline
English editing: Yehudit Appleton
Hebrew to English translation: Miriam Talisman
Photography: Yigal Pardo
Design and production: Dana and Dan

printed in A.R. print, December 2016
All rights reserved ©

Rehovot Municipality, Department of culture and art, with the support of
the department of plastic arts, the culture administration, the ministry of culture and Sports
Embassy of the Republic of Korea
Rehovot's Municipality Company for culture and sports

E m b r a c i n g a n d F l o a t i n g S k i n

Jee Hui Chang - Installation, Video, Rehovot Municipal Gallery, December 2016

Jee Hui Chang

Education

2015 Ph.D Hongik University, Seoul

2007 MFA School of Visual Arts, New York

2005 BFA Hongik University, Seoul

Solo Exhibition

2016 Embracing and Floating Skin,
Rehovot Municipal Art Gallery, Rehovot, Israel

2016 The Sky, Wind and Star and Poem,
5/R Hall & Gallery, Nagoya, Japan

2015 The Relationship, Galerie 89, Paris, France

2015 Desire between the Relationship,
Cite Internationale des Arts, Paris, France

2015 Trace of Relationship, Palais de Seoul, Seoul

2013 The Scene, Gana Insa Art Center, Seoul

2011 Sweet Desire, Gana Art Space, Seoul

2008 Sparkline Twinkling, Art café Siam, Seoul

2008 28 Sweet Struggle, Gallery Soop, Seoul

Group Exhibition

2016 Once upon a time in SVA, Sono felice, Seoul

2016 P.S., SVA Dong-sung Gallery, Seoul

2016 Hongik Roots, Gallery Art World, Seoul

2015 International Art & Design, Soyang Gallery, Busan

2015 Desire between the Relationship,

2015 Tl, SVA Dong-sung Gallery, Seoul

2015 YMCA+YWCA, Gallery Image, Seoul

2015 Potential Art, Kepco Art center, Seoul

2014 Hongik Roots, Chosun Gallery, Seoul

2014 Wow Hot Show, HoMA, Seoul

2013 Hongik Roots, Gana Gallery, Seoul

2012 In the Middle of Crossed, Gallery Soop, Seoul

2012 SVA Korean Alumni Digital Exhibition,
Songeun Art Space, Seoul

2011 The Root of Contemporary Art, Seoul Art Center, Seoul

2011 ShaSha, Gongpyung Art Center, Seoul

2010 Hongik Women Artist's Associate Show,
Chosun Gallery, Seoul

2010 ShaSha, Gongpyung Art Center, Seoul

2009 International Incheon Woman Artist's Biennale,
Incheon Art Platform, Incheon

2008 Sweet Imagination, Gallery Lux, Seoul

2008 Feel at home, please!, Gallery Ssamzie, Seoul

2007 CAA New York Area Show, Time Square Gallery, NY

2007 All for Tomorrow's Parties, Visual Art Gallery, New York

2007 SVA MFA a Road Show,
Boots Contemporary Arts Space, Missouri

2007 SVA MFA a Road Show, Arthur Roger Project Space, Louisiana

2007 SVA MFA a Road Show, Fine Silver Gallery, New York

2007 BAM Brooklyn Next, Brooklyn, New York

2006 Truth of Matters, West Side Gallery, New York

2006 Young Emerging Woman Artist Show,
New York Design Center, New York

2006 Permanent Present, White Box, New York

2006 CHANGELINGS, Five Myles gallery, New York

2006 Outside the Box, Annex Gallery, New York

2006 Doors Mirrors Windows, Visual Art Gallery, New York

2006 Do it !, Ssamzie Market Gallery, Daegu

2005 Open Studio, School of Visual Arts, New York

2005 Love is enough, Moon Hwa Gallery, Seoul

2004 International Art Competition, Classic Art Gallery, NY

2004 We-eeeeeeeeeeeeeee, Main Gallery, Baltimore

2000 World Wide Millennium, United Nation Gallery, NY

Residence

2015 Cite Internationale des Arts, Paris, France

Awards

2006 Young Emerging Woman Artists, Selected Artist,
American Association of University Woman, New York

2004 International Art Competition, Selected Artist,
Classic Art Gallery, New York

2000 World Wide Millennium Competition, Prize Winner,
Winsor & Newton, Sponsored by the United Nations
and Royal Family of Great Britain, London

Collection

Winsor & Newton, UK

Gallup, Korea

Yonsei University, Korea

www.jeehuichang.com

jeehuichang@gmail.com

E m b r a c i n g
a n d F l o a t i n g
S k i n